

Sygn. akt II CSK 203/13

POSTANOWIENIE

Dnia 30 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa Gminy S.

przeciwko J. P.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 października 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 5 września 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 września 2012 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację pozwanego J.P. od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 23 lutego 2012 r. w sprawie z powództwa Gminy S. o zapłatę kary umownej oraz odszkodowania z tytułu niewłaściwego wykonania umów dotyczących budowy i modernizacji kompleksu sportowo-rekreacyjnego w S.. Wyrokiem Sądu pierwszej instancji zasądzona została od pozwanego kwota 839 240,25 złotych, a za podstawę prawną rozstrzygnięcia przyjęto art. 471 k.c., uwzględniając w kwocie odszkodowania należną karę umowną, której podstawą są art. 483 i 484 k.c. Ustalenia faktyczne i ocena prawna zostały aprobowane przez Sąd drugiej instancji, co stało się powodem oddalenia apelacji.

W skardze kasacyjnej pozwany zarzucił zaskarżonemu wyrokowi naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 563 w związku z art. 656 § 1 i art. 638 k.c. poprzez błędną wykładnię; art. 76 w związku z art. 65 § 1 i 2 k.c.; art. 65 § 1 i 2 k.c. poprzez błędne jego zastosowanie w związku z § 17 umowy stron; art. 471 k.c. poprzez błędne zastosowanie; art. 484 § 2 k.c. poprzez niewłaściwą wykładnię; art. 411 pkt 1 k.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie. Naruszenie przepisów postępowania dotyczy art. 233 k.p.c., art. 227 w związku z art. 380 k.p.c., art. 378 k.p.c. oraz art. 382 w związku z art. 207 § 3 k.p.c. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, względnie o zmianę wyroku Sądu pierwszej instancji i oddalenie powództwa w całości, w każdym wypadku rozstrzygając o kosztach postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie może zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania pozwany wskazał na oczywistą zasadność skargi, co uzasadnił tym, że Sąd drugiej instancji nie ustosunkował się do wszystkich zarzutów podniesionych w apelacji,

w szczególności do naruszenia art. 411 § 1 k.c. Ponadto wskazał na potrzebę wykładni art. 65 § 1 i 2 k.c. budzącego poważne wątpliwości interpretacyjne, a także wykładni art. 471 k.c. w odniesieniu do wystąpienia przesłanki szkody, a także potrzeby rozszerzenia wykładni pojęcia „wynagrodzenia ryczałtowego” w związku z powołanym we wniosku wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 1998 r. (sprawa II CRN 913/97).

Odnosząc się do argumentów pozwanego, który wprowadził nie powołał żadnych przepisów, na podstawie których opiera wniosek o przyjęcie skargi, ale ze wskazanych okoliczności wynika, że chodzi o art. 398⁹ § 1 pkt 2 i pkt 4 k.p.c. Pierwszy z tych przepisów stanowi o oczywistości skargi. Jednakże skarżący w najmniejszym stopniu nie wykazał, aby przesłanki oczywistości skargi były zarówno wskazane, jak i uzasadnione. Z art. 398⁴ § 2 k.p.c. wyraźnie wynika, że skarga winna zawierać uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania, a więc uzasadnienie nie tylko podstaw kasacyjnych, ale przyczyn, które mają przekonać Sąd Najwyższy o potrzebie rozpoznania skargi. Z tego względu w art. 398⁹ § 1 k.p.c. wskazane są cztery przyczyny, z których, jak można uznać pozwany wybrał dwie, wymienione w pkt 2 i 4.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego i w doktrynie od dawna jest utrwalone stanowisko, jak należy uzasadnić wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania, jeśli wskazuje się na jej oczywistość. Ta oczywistość musi wynikać z treści rozstrzygnięcia w związku z ustalonym stanem faktycznym i ukazywać *prima facie*, bez wgłębiania się nawet w rozważania prawne, że rozstrzygnięcie to jest wadliwe i apelacja wymaga powtórnego rozpatrzenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 grudnia 2008 r., IV CSK 474/08 i z dnia 12 czerwca 2013 r., V CSK 447/12 oraz V CSK 448/12). Skarżący w żaden sposób swojego twierdzenia o oczywistej zasadności skargi nie rozwinął, a samo zarzucenie Sądowi drugiej instancji, że nie odniósł się do wszystkich zarzutów apelacji, co ma poparcie w wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 18 września 2012 r. (sprawa ACa 463/12) z pewnością za potrzebne uzasadnienie nie wystarcza.

Podobnie się przedstawia kwestia wątpliwości interpretacyjnych, które zdaniem skarżącego dotyczą art. 65 i art. 471 k.c. Wątpliwości pozwanego dotyczą wspomnianych przepisów nie w związku z ich treścią, lecz ich zastosowaniem do

stanu faktycznego, którego ustalenia podważa skarżący. Nie zauważa nie tylko tego, że podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.) oraz, że Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), ale również tego, że oba powołane przepisy: art. 65 k.c. i art. 471 k.c. mają ogromne orzecznictwo dotyczące ich rozumienia i zastosowania oraz są obszernie omówione w doktrynie. Po to, aby mogły stać się kolejny raz powodem analizy w postępowaniu przed Sądem Najwyższym należało starannie wykazać w profesjonalnym wywodzie, z powołaniem się na dotychczasowy dorobek orzecznictwa i doktryny, że w związku z rozpoznawaną sprawą wymaga rozstrzygnięcia nowa wątpliwość interpretacyjna, dotychczas niewyjaśniona. Skarżący żadnych takich argumentów nie przytoczył, a twierdzenie, że jasne postanowienia w umowie (u pełnomocnika pozwanego są to „zapisy”) nie wymaga wykładni na gruncie art. 65 k.c. Skarżący sam powtarza, że clara non sunt interpretanda, a więc odpowiada sobie na zgłoszoną wątpliwość. Postępowanie kasacyjne nie stanowi trzeciej instancji sądowej, ma charakter wyjątkowej kontroli prawomocnego orzeczenia sądowego, dlatego nie służy do kolejnej analizy stanu faktycznego i zastosowanych przepisów, jeśli nie przemawiają za tym szczególne powody. Takich szczególnych powodów pełnomocnik skarżącego w niniejszej sprawie nie wykazał.

Z tych względów, wobec nie spełnienia przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie zasądzając jednocześnie kosztów postępowania stronie powodowej, gdyż odpowiedź na skargę została zgłoszona po terminie (art. 398⁷ § 1 k.p.c.), a ponadto powód nie wnosił o nieprzyjęcie skargi do rozpoznania.

aw

jw